

1993.

DADZIS 23

Skenējis Jānis Vilniņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

Latvijas Republika

Valsts Prezidents

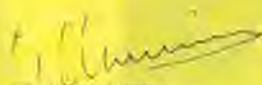
1993.gada 5.novembrī

A.god. Egonam Strautiņa kungam, žurnāla *Dadzis* galvenajam redaktoram:

Lai iet!

Bada laikā veļns mušas ēdot, kālab tad mākslinieku kungi vienu otru Prezidenta izteikumu nevarētu nosaukt par valsts pasūtījumu. Bet lai nu ar pasūtījumu būtu kā būdamis, tikties ar karikatūristiem gadu mījā nemaz nebūtu peļami. Paskatīties uz sevi no malas allaž ir svētīgi. Un nevar jau zaudēt cerību, ka mākslinieks saskatīs tevī arī ko tādu, par ko tu pats neesi ne zinājis, ne nojautis, bet ko der zināt un likt aiz auss. Ja būs ko teikt un būs ko rādīt, pieņemšana arī nekur nepaliks!

Ar cieņu

Ludis Danilāns

LUDIS DANILĀNS

UĢIS MEŽAVILKS

Kārtības mīlestība

Atzišos godīgi: kad man uznāk kārtības mīlestība, es spēju sastrādāt briesmu lietas – pirmām kārtām izmest daudz tādās mantas, kas vēl mierīgi varētu stāvēt gadiem, nevienam īpaši netraucējot, piemēram, dažādus papīrus, suvenīrus, arī apģērba gabalus un saimniecības piederumus. Bet nenosodiet mani pārāk bargi – latviskā taupība jau sen zudusi lielā daļā sabiedrības. Atceros, agrāk galvenokārt metām uz ielas cigarešu galus, konfekšu papīrus un citas drāzas. Kopš atkal, bezdarba apdraudēti, sākuši strādāt sētnieki, efekts vairs nav tik jūtams. Vienīgais, ar ko viņi netiek galā – tie ir suņi. Jo, raugi, lielākus vai mazākus ķekarus var saslaucīt, bet ko iesākt ar to autoriem, kas arī izmesti uz ielas kārtības mīlestības uzplūdos vai dzīvnieku mīlestības atplūdos?

Lai gan – ko tur uztraukties par suņiem! Televīzija pa vakariem sākusi rādīt vecāku piekautos bērņus, kas slimnīcās mēdz arī neizdzīvot, bet avīzēs pa reizei parādās ziņas, ka atkal kāds zidainis nejauši nokļuvis uz ielas, precīzāk, izsviests mīskastē. Par laimi, pēdējos gadījumus vismaz policija mēģinot skaidrot...

Kārtības mīlestība pārņēmusi arī valsts iestādes. Ir pilnīgi saprotams, kāpēc, izmēžot kantorus, pirmām kārtām izmet uz ielas pensionārus, piedodiet, atlaiž tos pelnītā atpūtā, bet nav gluži skaidrs, kāpēc daudzviet vairs neder arī tie speciālisti, turklāt pilsoņi, kas savu ierēdņa kvalifikāciju apliecinājuši komunistu kalpībā? Vēl jau oficiāla visu veidu bijušo vajāšana nav uzsākta!

Tomēr speciālisti uz ielas vēl nemetājas, tie noder visur, kur jātaisa nauda, nevis politika. Šī iemesla dēļ tik daudz diletantisma, kaut vai pilsonības problēmu apspriežot, tālab kuliēt vien salmus un dulķojiet ūdeni, kungi! Kamēr vēlētājos nav pamodusies kārtības mīlestība.

Egons Strautiņš

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

GALVENAIS REDAKTORS Egons Strautiņš.

REDAKTORI: Andrejs Puriņš
un Ilze Strautiņa.

KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis
un Andrejs Vīte.

LITERĀRAIS REDAKTORS Antons Sondars.

MĀKSLINIEKS Uldis Freimanis.

MAKETĒTĀJS Egils Griķis.

Saimniecība

DIREKTORS Juris Vingris.

GRĀMATVEDE Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Balasta dambi 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Izdevējs: SIA izdevniecība "Dadzis".

Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Salikts SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā.
P. 1. 1. 2362

Tālruni: 465 960, 469 568, 460 331.

Cena kioskos 15 s.

**Varas vīri! Rīkojiet karaliskas vakariņas tā,
lai kaut kas paliek arī zemnieku brokastīm!**

IMANTS MELGAILIS

Valodas UN nevalodas

Paklīdušas runas, ka labklājības ministrs Jānis Ritenis pēdējā laikā izvairoties satikties ar pensionāriem. Tas ir ļaunprātīgs izdomājums. Augstā amatvīra retāka parādīšanās tautā esot izskaidrojama ar to, ka viņš visā nopietnībā mēģinot izdzīvot ar 12,9 latiem mēnesī, ko valdīšana atvēlējusi pārtikai ministrijas aprūpējamajiem.

Superholdingšovbiznesa parādē

Diego oficiālais distributors Edgars Liepiņš gozējās, tērpies dažādiem karekļiem rotātā žaketē, un skumjās atzinās – kopā ar visu tautu esot nonācis struptakā jeb strupceļā. Pašreizējā valdība neesot piešķīrusi nevienu apbalvojumu, toties aktiera darbs Padomju Latvijas labā novērtēts ar 15 latiem. Šajā sakarā kustība “Zaļais mežs” izsludinot

200 dienu programmu līdz valsts apvērsumam naktī no 14. uz 15. maiju.

Lai izvairītos no milzu nepatikšanām, likumdevēji steigšus izspriedīšot par kāda mūsdienīga apbalvojuma nodibināšanu.

Vēsture liecina, ka savulaik tikai Mīnhauzens spējis sevi aiz matiem izvilkt no purva. Nu šo pirmrindas pieredzi daudz plašākos apmēros mudina likt lietā Saeimas deputāts

Indulis Bērziņš: “Ja tauta spēs izstrādāt pretindi bezcerīgumam, ja tā metīs malā avīzes, kuras vaimanā un raksta melnas ķengas, tad tās dzīvības spēks ļaus sabiedrībai sevi pašai aiz matiem izvilkt no posta un nabadzības akača.”

Tieslietu ministrijā tiekot dibināts īpašs departaments, kas nodarbosies ar pretrunu novēršanu Latvijas likumdošanā. Visgrūtāk būšot saskaņot pēdējā laikā izlemto. Tā novembrī Latvijā minimālā alga joprojām bija tieši divas reizes zemāka par oficiālo iztikas minimumu, bet abus šos lielumus noteikusi valdība, minimālo algu apstiprināja parlaments. Savukārt Latvijas Republikas Darba kodeksa 83. pantā noteikts, ka minimālā alga pamatdarbā nedrīkst būt zemāka par valsts noteikto iztikas minimumu.

UĢIS MEŽAVILKS

Vienurīt, kad āvu kājas, lai joztu uz veikalu pīrkto brokastīm marinētu dāņu siļķi, pie durvīm zvaniņa. Paņēmis gāzes pistoli,

noprasīju, kas tur ir, un dzirdēju Peķkas piedzīvotājas Džuljētes aizsmakuši trīcošo balsi:

– Eesss. Un Peķka. Ko tūp-tūpsties, laid iekšā, mums salst.

Kas par vellu, es nodomāju, durvju trīs atslēgas slēdzot, kāpēc tad šai salst, ja kažoku un siltu ādas jaku mājās pilns skapis.

Kad durvis atvērās, man pārsteigumā atkārs žoklis. Labi gērbtā pāra vietā ieraudzīju kaut kādos saplēstos kanalizācijas cauruļu krāsas ķīteļos satinušos subjektus. Džuljētei plikās kājās uzauti veci gumijnieki. Peķka caurumainās, noskretušās kokvilnas treniņbiksēs, kas droši vien kādu pusgadu kalpojušas par gridlupatu. No zilajām čībām ārā lida netīri iekšji. Pacēlu acis uz Peķkas seju – uz piepampuso tumši lillā degunu un katla dibena melnuma “fonāriem” zem acīm – un man viss kļuva skaidrs bez vārdiem: šis pārtis bijis laupītāju kungu nagos.

Iekļuvusi manā istabā, Džuljēte apsēdās uz karstiem radiatoriem, bet Peķka pieklupa pie bāriņa un ieguldzināja trīs garus malkus “Smirnovskaya” šņabja. Pēc tam pieprasīja ēst. Kamēr mani nelūgtie ciemiņi čapstinot mēlojās ar maizi, speķi un siļķiem, sāku šos pamazām iztaujāt par acīm redzamās piespiedu pārgērbšanās iemesliem.

– Lūk, šī ... ir vainīga pie visām manām ciešanām! – Peķka Jauni teica.

– Jā, jā, bet, kad es tev pelnīju dolārus, tad biju labiņa, tu, nelaimīgais sutenera izsmiekls, – Džuljēte atcirta.

Pamazām man atklājās Džuljētes un Peķkas “spožums un posts”. Viss sācies ar to, ka Peķka, negaidīti pārradies mājās, savā gultā pārsteidzis pliku Džuljēti un tikpat neapģērbtu bārdainu tipu izsmalcināti intimā pozā. Sist pa rikli bārdainim Peķka baidījies – pats var norauties, tāpēc sacēlis skandālu bez roku palaišanas. Džuljēte savu kaunumu kā ar viēģes lapu apsegusi ar 50 dolāru lapiņu, paziņojot, ka nule to godīgā darbā nopelnījusi no šī mistera Džēma. Tas rūcis “sori, sori” un vilcis kājās bikses. Kad viņš aizgājis, Peķkam iešāvusies prātā ģeniāla doma: savā dzīvoklī atvērt solidu intīmkлубu, respektīvi, meitu māju! Džuljēte, to padzirdējusi, bez šaubīšanās teikusi “jā”, ti-

Peķka un intīmas lietīņas

kai sākusī rēķināt, vai viena tikšot galā ar klientu diennakts plūsmu, tak jau pīppauze esot vajadzīga. Tāpēc sameklēšot pāris pieredzējušas draudzenes, kas savas profesionālās iemaņas guvušas intensīvās amatnodarībās.

Peķka pasākumā ieguldīja pāris tūkstošus latu, pērkot papildus gultas, aizslietņus, glāzes, vairākas kastes “skrūvju” (alkoholisks pašjauktenis) un pienācīgu uz kodu: siļķes, skābus gurķus, desas, margarīnu, snikerus un tvīkus. “Avizē Visiem”, ko arī Peķka saņēma par brīvu, viņš nošpikoja reklāmu,

**Nav ieteicams dzīvot
pastāvīgās bailēs –
dažādības labad
vajag izbaudīt
arī šausmas...**

Armīns Lejiņš

un tapa Peķkas cienīgs šedevrs: “Superīgā Gīrla Džuljēte ar savām maigajām, temperamentīgajām draudzenēm visu diennakti gaida savu Romeo un citus draiskuljus. Dzērieni. Uzkodas. Medicīniskas garantijas. Citiem dodot, pats var dabūt, cenas mērenas. Zvanīt pa telefonu...”

Džuljēte atvedusi Peķkam parādīt (ne vairāk!) Mariannu (Mašu) un Patrīciju (Pašu). Patrīcija savukārt pasvilpusi Dilailai (Lajai), bet tā atvilkusies ar savu draudziņu Ahmedu. Šis melnīgnsnējais zellis piesolījis godīgi kalpot par šveicar un vispārējās drošības garantu, turklāt parādījis istu naganu. Viņš žēlojies par bezdarba draudiem un prasījis ļoti mazu algu, un tagad Peķka paškritiski lamājās, kur viņam bijušas acis un profesionālais ņuhs (oža), ka šajā pieticībā nepamanījis briesmas.

Intīmkлубa atklāšanas vakarā ātri vien piezvanīja un tūlīt atmāca četri tipi ādas jakās, bez kaulēšanās Peķkam iešķieba pa 100 dolāriem un gāja aiz portjerām pie draiski spiedošajām intīmenēm. Ahmeds atrāva pudeli šņabja “Rasputin” un ielēja Peķkam un sev. Tā sakot, svētku tosts. Ma-

garičas. Uz rokas naudu valūtā.

– Lai tev būtu saldāka dzīve, – Ahmeds sacījis.

Bet, kad Peķka nolīcis iztukšoto glāzi, viņš raudzījiesies nagana stobra melnā acs! Vienā sekundes desmitdaļā apjautis, ka ir negēlīgi apvests ap stūri, Peķka aiz dumām kļuvis vai traks un meties tam maitam Ahmedam virsū. Noribējis šāviens, apgāzies galds, Ahmedam palīgā momentāni izskrējusi visi četri pusplīkie kundes, un pēc mirkļa Peķka bijis attiecīgi apstrādāts un piesiets pie krēsla, bet mute aizlimēta ar plāksteri.

Maša, Paša un Laja līdzīgi tikušas galā ar Džuljēti, sasējušas un pametušas uz grīdas pliku. Tad intīmkлубa ciemiņi no Peķkas kabatām un slēptuvēm izlasījuši visu naudu un dokumentus, bet čemodānos un paunās sakrāvuši uzvalkus, kažokus, apavus, ādas jakas, gultas drānas utt. Ahmeds piezvanījis pa telefonu un pēc desmit minūtēm pieripojis kravas auto, kurā salikuši arī visas mēbeles, televizorus un ultravioletu krāsnīpas. Peķka dzirdējis, kā viens no laupītājiem kādai kaimi-

ņienei kāpņu telpā teicis, ka Peķka emigrējot uz savu etnisko roģinu – matj, šie esot gruščiki – ekspeditori, palīdzot izvākt iedzīvi...

– Mūsu skaistā ligzdīnā nu ir galīgi tukša, – speķa šķēli gremojot, Džuljēte pinkšķēja. – Pat ķēķa un vannenes krānus noskrūvēja, kuļi sasodītie.

– Ko brēc, – Peķka aizrādīja, – ja pati mulķe. Pliki mēs te ievilkāmies, nu pliki esam atkal.

– Varbūt tieši tagad ir īstais brīdis “nulles variantā” atgriezties tavā varen plašajā? – es smīnot teicu, atbildi jau nojausdams, un nekļūdījos.

– Tu domā, ka es esmu tik dulls? – Peķka iebācās. – Es kā istens Latvijas pilsonis iešu un...

– Bijūšais pilsonis! – es izlaboju. – Jo ar tavu jauno Latvijas pasi, par kuru tu samaksāji žūksni zaļo, tagad plātīsies jaunizceptais Latvijas pilsonis Ahmeds.

– Jā, – Peķka sašļucis teica. – Man būs jāpērk jauna pase. Džuljēte, taisies uz lielu strādāšanu!

Juris Robs

Kā Jānis Drāte tika iepazīstināts ar satriecošu biznesa plānu

(Ļoti aktuāls, bet paties notikums)

Kādā jaukā dienā pašizliedzīgais liepājnieks un metalurģs Jānis Drāte uzzināja, ka dzimtās pilsētas avīzes pamatlīdzekļi ar ļoti tālredzīgu valdības lēmumu ir nodoti pilsētas pašvaldības ziņā. Un pašvaldības nenogurstošais orgāns – valde – pēc septiņu mēnešu mokošām pārdomām, kā ar šīm pēkšņi tās rokās nonākušajām redakcijas mantām visnotaļ celt savu laikabiedru labklājību, nolēma sariņot privatizācijas konkursu – izpārdošanu. Publiski tika aicināti pieteikties pretendenti, kas vēlētos iegādāties lietotos redakcijas krēslus, galdus, plauktus, fotoaparātus un (kāda laime!) arī ilgo darba mūžu piedzīvojušo automašīnu. Izsoles noteikumi bija ļoti demokrātiski – potenciālajam lietoto mantu pircējam tikai jāiesniedz valdē biznesa jeb, latviski runājot, peļņas plāns, proti, kā viņš nākotnē nodomājis izmantot vienu vai otru lietu.

– Cienītais kungs, labdien! – ienākams redaktora kabinetā, Jānis Drāte sauca savā skaļajā balsī. – Vai šiten te notiks tā ūtrupe?

Redaktors, dārdošās balss maķenīt iztūcināts, pacēla skatienu no valdes paziņojuma ar atzīmi "Steidzami, obligāti publicēt 72 stundu laikā".

– Atvainojiet, – viņš teica, – vispirms jūms jāsatāda biznesa plāns. Mēs dzīvojam civilizētā valstī un Eiropa raugās uz mums.

– Kāds tas zvērs izskatās? – Jānis Drāte gribēja zināt.

Redaktors viņa priekšā nolika divas aprakstītas lapiņas.

Jānis Drāte lasīja:

"Redakcijas biznesa plāns, kā turpmāk tā nolēmusi izmantot pamatīpašumu.

1. Automašīna (ar nodilušām riepiņām). Šo satiksmes līdzekli, lai turpmāk gūtu ievērojami lielāku peļņu, redakcija nolēmusi iesaistīt ēnu ekonomikas struktūrā – kontrabandas preču (narkotikas, šaujam-

ieroču utt.) pārvadāšanā.

2. Pianīns "Rīga". Mūzikas instruments par attiecīgu maksu tiks iznomāts pilsētas vienīgajam striptīza bāram vai kādam no intīmkлубiem.

3. Rakstāmmašīnu "Jatraņ" – 5 gab. (ar nodilušiem burtiem) – turpmākais liktenis vēl ir diskutējams. Daži divpudīgās "Jatraņ" iesaka nogādāt melno metālu uzpirkšanas kioskā, lai iegūtu konvertējamu valūtu, daži liek priekšā tās pārdot antīko priekšmetu muzejam.

4. Fotoaparāti "Fed" (1 gab.) un "Zorkij" (1 gab.). Komplektā ar fotogrāfu kā humāno palīdzību nosūtīt uz Kongo, lai stimulētu starptautisko sadarbību un nākotnē izveidotu barerattiecības "bīdes – banāni".

5. Redaktora rakstāmgalds. Ierosināts to rekonstruēt par mobilo pingpong spēļu galdu. Jebkurš bērnu nams, skola vai internātskola, saņemot uz laiku minēto inventāru, spēs nodrošināt šīs populārās spēles attīstību. Nomas maksu paredzēts iekasēt no skolu valdei piešķirtajiem budžeta līdzekļiem.

6. Krēsli – 12 gab. Uz šī inventāra bāzes tika radīta ceļojošā izstāde, mērenās maksas dēļ pieejama visiem republikas sociālajiem slāņiem. Izstādes apmeklētājiem būs apgūstama izsmeloša vizuālā informācija, ar ko šie krēsli atšķiras no parastajiem, ikdienā lietotajiem. Piemēram, "Uz krēsla Nr. 5 atspiedies, pilsētas galva tāds un tāds sniedza tēvīšķīgus padomus redakcijas kolektīvam, kādai

jāizskatās avīzei."

Vai arī: "Uz krēsla Nr. 6 sēžot, valdes padomnieks tāds un tāds deva mutisku, bet iznīcinošu triecienu oportunistiski noskaņotajam redaktora vietniekam tādam un tādam."

7. Balts tualetes pods (1 gab., ieplaisājis). Par minēto priekšmetu interesi izrādījis Joahima Vaitgrūbera abstraktās mākslas salons. Tā vadītājs, eksistenciālists pēc aicinājuma un postnihilists pēc dabas, paredzējis šo detaļu iekļaut kustīgā instalācijā ar kodētu nosaukumu "Dievīgo podu melnais dvēseles kļiedziens".

– Va vella, – daudzpieredzējušais metalurģs Jānis Drāte patiesā izbrīnā iesaucās, – tas tik būs numurs! Bet, cienītais redaktor, uz kā tad jūsu darbinieki rakstīs?

– Uz tāfeles, draugs, uz tāfeles, – redaktora kungs atbildēja. – Un lasītāji katru rītu caur logu varēs iepazīties ar jaunākajām ziņām. Toties mēs esam pārliecināti, ka tāda biznesa plāna nebūs nevienam no mūsu konkurentiem!

Ēriks Kūlis

DZINTARS MELNIS

Kriminālvēstis

ARĪ DUBULTS PLĪST...

Iecirkņa inspektoram paveicās. Līdzko viņš sāka izklausināt cietušo, pienāca klāt kaimiņiene un strikti paziņoja: "Es zinu, kas tās durvis uzlauza. Tas ir mans brālis." Ja jau tā, policistam atliek vienīgi pierakstīt aizdomās turamā adresi. Aiziet turp, šis, Nikolajs vārdā, sēž kā ķipsis un uzdzer šārīta veiksmi. Inspektors ņēma vainīgo ciet un veda uz dežurdaļu. Bet, kā nu tas gadījās, kā ne, kamēr kārtoja formalitātes, Nikolajs izmanījās kādam apmeklētājam līdz ārā pa durvīm. Ķer nu vēju laukā!

Otrreiz iecirkņa inspektors zagli aizturēja tad, kad tas bija atnācis "izskaidroties" ar māsu, un pats nogādāja līdz īslaicīgās aizturēšanas izolatoram.

Pierādījumi bija neapšaubāmi, tāpēc prokurors savlaicīgi izrakstīja sankciju arestam, jo aizturēšanas laiks beidzās brīvlaikā. Izmeklētājs paņēma dokumentus un ...aizmāršības dēļ kopā ar citiem materiāliem ielēdza seifā. Bet svētdien, nesaņēmis juridisku dokumentu, dežurants zagli bija spiests izlaist brīvībā. Tā nu iecirkņa inspektoram nekas cits neatlika kā aizturēt vainīgo trešo reizi...

IMANTS MELGAILIS

Instrumenti jāizvēlas pareizi

Laužot puspagrabā iekārtota veikala lūku, kāds nabadziņš sastopēja trīs vērtīgus darba rīkus – notikuma vietā palicis nolauzts cirvis, nolauzts āmurs un nolauzts nazis. Turpretim tie speciālisti, kuri apzaga kādu Ziemeļu rajona dzīvokli, izvēlējās kvalitatīvus instrumentus un viņi spēja uzlauzt pat četras durvis, lai tiktu pie videomagnetofona, sudrablietām un... 500 ASV dolāriem.

Interese par tērpiem Tīrģus ekonomika

No dāņu tūristu autobusa nesen pagaisa videokasete, kurā ierakstīta ...rūķišu kostīmu demonstrēšana. Daudz lielāki zaudējumi kādam Somijas pilsonim, no kura automašīnas izčibēja hokejista sporta tērps, 23 hokeja nūjas un 23 sporta krekliņi. Diez kura amatieru komanda nu greznosies šajos svešzemju krekliņos un viņinās zagtās nūjas?

Vislabāk automašīnas apzagt Rīgas Centrālā tīrģus tiešā tuvumā. Ja palaimējas, kā tas bija apsekojot firmas "Gerken un Co" mersedesu, var tikt pat pie apaviem, kādas ādas jakas vai ziemas mēteļa. Un, apejot apstūri, tūdaļ precī var pārdot uzpircejiem.

- Ko policija meklē ledusskapī?
- Laikam jau aukstos ieročus!

Labu ēstgribu!

TZA administrācija negrib lielīties, bet viņa (administrācija) atšķirībā no visām pārējām iespējamajām un neiespējamajām administrācijām ir vienīgā, kas ļauj cilvēkam darba laikā nodarboties ar krustvārdu un līnijvārdu mīklu minēšanu, dzejošanu, erudēšanu un visu ko citu, tikai ne ar darbu.

Bet acīmredzot tā tam arī jābūt - vieni darbā pūlas vaiga sviedros, lai tiktu pie savas maizes garoziņas, otri bauda visus iespējamus labumus, nemaz nesvīzdami. Un, kā jau tautas gudrība pareizi māca, nesvīstošais nosvīdušo nekad nesapratīs. Tāpat kā labklājības ministrs J. Riteņa kungs nesapratīs plašas tautas masas, apgalvojot, ka viņš gan spētu pārtikt no iztikas minimuma pārtikas daļas septiņdesmit pieciem procentiem, tā arī tautas masas nesapratīs, kā J. Riteņa kungam šī atrakcija var izdoties.

Taču sakarā ar to, ka ir tie, kas likumus izstrādā, un tie, kam pēc šiem likumiem jālūk, TZA administrācija, izteikti piederot pie pēdējiem, piedāvā ikvienam Zvanītāja lasītājam nelielu, daļēji pat Ziemassvētisku, bet visumā praktisku Ēdienkaršu Konkursu.

Un tātd!

Jūs esat materiāli viduvēji daudznodrošināts pilsonis. Pēc visu komunālo maksājumu nokārtošanas jums palikuši valdības noteiktā krīzes iztikas minimuma pārtikas daļas jau pieminētie septiņdesmit pieci procenti, kas aprēķināmi pēc formulas:

75% no 17,2 Ls = 12,9 Ls

Lūdzu, esiet tik laipni! Pēc klātpieliktā parauga izveidojiet Ministru Kabineta locekļa ēdienkarti vienai nedēļai - no Ziemassvētkiem līdz Jaungadam, ņemot vērā, ka dienā loceklis drīkst iztērēt tikpat cik jūs - 12,9 Ls dalīts ar 31 dienu = 41,6 santīmus, apgrozījuma nodoklis pārtikai pagaidām ir 10 procenti, bet ienākumu deklarācijā, kabineta loceklim, ja viņš vēlas saņemt pabalstu, obligāti jāuzskaita, cik nopelna locekļa pirmās sievas (vīra) trešais vīrs (sieva) pēc otrreizējas šķiršanās un kāpēc viņš līdz šim, neraugoties uz spiedīgajiem materiālajiem apstākļiem, vēl nav pārdevis materiāli labāk par viņu situētajiem firmačiem *Singer* tipa šujmašīnu, ko viņa vecvecmāmiņa iegādājās ūtrupē 1898. gadā.

Zimuli, pildspalvu rokā... Lūdzu!

Nedēļas diena	Izvēlētie ēdieni	Cena	Summa	Piezīmes
Pirmdiena				
Otrdiena				
Trešdiena				
Ceturtdiena				
Piektdiena				
Sestdiena				
Svētdiena				

Jau iepriekš pateicoties par palīdzību locekļiem kā tādiem un Ministru Kabineta it īpaši, TZA administrācija labākās ēdienkartes autoram apsola *bezmaksas pusdienu glaunākajā Rīgas ēdnīcā divām personām par 83,2 santīmiem (kopā) un 16,8 santīmiem (bērnām). Ls 1,- var tikt izmaksāts arī skaidrā naudā.*

Priecīgs Ziemassvētkus! Bagātīgu ēdienkarti! Labu ēstgribu!

UGIS MEŽAVILKS

Ar ārzemju atbalstu

Pilnīgi visu izaudzēto kartupeļu ražu apņēmusies atpirkt no Tievdunduru pagasta zemniekiem pazīstama Ugandas (Āfrika) firma Enikbeniks Ltd. Saskaņā ar noslēgto līgumu starp pagasta pašvaldību un firmu kartupeļi no zemniekiem tiks pirkti par 25 latiem tonnā un pārdo ti iedzīvotājiem par cenu, ko noteiks firma, pie kam pašvaldība garantē, ka zemniekiem pašiem kartupeļus tirgot būs aizliegts.

Tievdunduru pagastvalde no šī darījuma līguma saņems piecdesmit procentus.

Jums, maznodrošinātie

Lai tālāk uzlabotu maznodrošināto iedzīvotāju dzīves apstākļus, Tūtiņdreiju pilsētas valdes pieņēmusi lēmumu par apgrozījuma nodokļa papildlikmes noteikšanu divu procentu apmērā.

Budžetā papildus iegūtie līdzekļi — trīs miljoni — tiks novirzīti trūcīgāko valdes locekļu materiālā stāvokļa stabilizēšanai un kompensācijai par apkures sadzīvināšanu, bet trīs simts latu izmaksāti tiem maznodrošinātajiem, kas iesniedz valdei pamatotu lūgumu par pabalsta piešķiršanu un deklarāciju par saviem, savas ģimenes un radnieku ienākumiem pēdējos desmit gados.

Jauna iecere

Pusrūcēju pagasta zemnieku sanāksmē sakarā ar nelabvēlīgo stāvokli lopu audzēšanā un realizācijā nolemts Tūtiņdreiju centrā atvērt pašiem savu lauksaimniecības produktu veikalu. Tajā tirgos zemnieku sagādāto cūkgaļu no Ungārijas, speķi no Brazīlijas un olas, kas dētas Austrālijas fermeru fermās.

Zemnieki cer, ka jaunajam veikalam būs piekrišana pilsētnieku un pārējo pircēju vidū.

Rezultatīva tikšanās

Tikšanos ar pensionāriem, lai uzklautu viņu rūpes, organizēja Pundurdunduru pagastvalde. Par ārzemju pieredzi pensionāru nodrošināšanā, kas gūta ceļojumā pa ASV, Angliju un Franciju, pensionāriem pastāstīja rajona valdes priekš-

sēdētāja vietniece O. Kaņepe, kas ir atbildīga par pensionāru sociālo aprūpi.

Pēc tam pensionāri pastāstīja O. Kaņepes kundzei par saviem iespajdiem, kas gūti ceļojumā pa Pundurdunduriem.

— Tas nevar būt, jo ārzemēs tas nav iespējams! — tikšanās rezultātus rezumēja O. Kaņepes kundze.

Brīnumlīdzeklis

Kā secinājuši Tūtiņdreiju zonālās slimnīcas un rajona poliklinikas mediķi, aspirīns medicīnas preparātu dārdzības apstākļos var kļūt par brīnumlīdzekli visas tautas atveseļošanā. Tas palīdz pret iekaisumiem, galvassāpēm, sirds un plaušu slimībām, kā arī citos akūtos gadījumos.

Ārsti vienprātīgi nolēmuši visos iespējamajos gadījumos slimniekiem parakstīt tikai aspirīnu un pastaigas svaigā gaisā. Kā izņēmums var būt vienīgi komercstruktūru pārstāvji.

Sargies pats...

Jauns personiskā īpašuma aizsardzības veids pamazām veidojas Tūtiņdreiju komersantu aprindās sakarā ar policijas bezspēcību cīņā pret organizēto noziedzību. Kā šīs kustības pionieris minams privātveikala "Aija" īpašnieks K. Dzenuļa kungs, kas pēc veikala slēgšanas aiz durvju stikla izkar paziņojumu "Lūdzam atvainot — veikals slēgts un mīnēts".

Komersanta ierosmei jau radušies sekotāji. Tā, veikals "Vija" brīdina par kobra veikala telpās, veikals "Annamarija" — par to, ka

— Vai tu jau esi nomainījis IBM pret MACINTOSH?

MC ĀBOLS

veikala restēm pieslēgts augstspriegums.

Zādzību skaits Tūtiņdreijās strauji samazinās.

Nezināma kaite

Tūtiņdreiju mediķus aizvien nopietnāk sāk uztraukt Latvijā pēdējā laikā novērotā valdošās koalīcijas kaite. Vaicāti, vai tāds un tāds dokuments reāli eksistē un vai to ir parakstījuši tādi un tādi, uzrunāti kautrīgi smaida un rausta plecus:

— Es nūdien kaut ko tādu neatceros...

Lai minētā sērga neķertu arī Tūtiņdreiju pašvaldības deputātus, mediķi tuvākajā laikā dosies uz Rīgu, lai apsekotu konkrētus Saeimas deputātus un MK locekļus, kuru vārdi pagaidām tiek turēti slepenībā.

— Ceram, ka šāda iespēja mums netiks liegta, jo tas ir valsts un viņu pašu interesēs, — korespondentam teica rajona galvenais ārsts N. Nullītis.

IMANTS MELGAILIS

Tas laiks ir klāt!

Vienpadsmit mēnešus žūrija ir cītīgi žūrējusi, apstrādājusi, svērusi, vērtējusi un citādi vērsusi vēl labāku jau tā augstvērtīgo Lasītāju Darbu Maratonkonkursa dalībnieku sacerējumu ražu. Nupat nupat jāsāk atskatīties uz paveikto un jāsaliek pa plauktiem gan visi jau publicētie, gan redakcijas portfeļa dzīlēs vēl apslēptie, lai zem atsevišķu īpaši izcilu rakstošo lasītāju Ziemassvētku eglītes noliktu viņu gara bērnu materiālo novērtējumu.

Un tā. Konkursam uz redakcijas slēgšanas brīdi darbus iesūtījuši divi topošie Blaumaņi, četri zināmā mērā jau Marki Tveni un astoņpadsmit O'Henrijiem līdzīgi autori gan prozā, gan atsevišķos netipiskos gadījumos arī dzejā. No publicētajiem darbiem par vienkārši labu atzīts viens, par ļoti labiem - divi, par izcili labiem - trīs, par talantīgiem un atsevišķos gadījumos pat ģeniāliem...

Stop!

Par ģeniālu sakarā ar žūrijas slepenu lēmumu var tikt atzīts tikai viena konkursa dalībnieka viens darbs, kas iesūtīts laikā līdz š.g. 31. decembrim plkst. 24.00. Sakarā ar to, ka šī stunda pagaidām vēl nav situsi un atsevišķos mūsu valsts reģionos vēl top atsevišķi žūrijai pagaidām vēl nezināmu autoru nenoliedzami talantīgi darbi, žūrija atturas nosaukt ģeniālāko. Pretējā gadījumā priekšlaicīgi par Gada Ģēniju kronētais var tikt ar troksni un bez atvairošanās antikronēts. Un tas nav vajadzīgs ne žūrijai, ne kronētajam, ne pārējiem lasītājiem.

Tālab žūrija, apspriedusies uz vietas, nolēm:

1. Uzskatīt, ka gada labākais Maratonkonkursa darbs vēl tikai dzimst radošās mokās.

2. Publicēt Gada Ģēnija vārdu vai izvēlēto pseidonīmu nākamā, Suņa gada 1. numurā, pašam Ģēnijam prieka vēsti paziņojot iespēju robežās ātrāk.

3. Lai radošās mokās dzimstošo darbu autoriem iedvestu lielāku drošības sajūtu un aktivizētu dzimšanas procesus, noteikt, ka:

a) Gada Ģēnija goda nosaukums tiek papildināts ar 25 Ls lielu (vai varbūt mazu?) prēmiju.

b) Par Gada Talantu atzītajam (-iem) dalībniekam (-iem), lai kompensētu un stimulētu, izmaksāt prēmijā sāpju naudu 5 Ls.

c) Likt pie sirds lasītājiem un lasītājām, kas visi lasītāji žūrijas priekšā ir vienlīdzīgi, bet viens tomēr būs vienlīdzīgāks par pārējiem.

d) Kārtējo un pēdējo reizi šai gadā aicināt lasītājus nemest plinti krūmos, jo tur plinšu jau tā nav mazums, bet ņemt plinti rokās, lādēt un šaut, šāvienus piegādājot redakcijai.

Un visbeidzot!

Žūrija kategoriski nolēm:

Apsveikt sevi un visus lasītāju konkursa dalībniekus un nedalībniekus ar uzbrūkošajiem Ziemassvētkiem, novēlot katram tādu Ziemassvētku vecīti, vecīša rokās tādu maisu, bet maisā tādas dāvanas, kādas viņi (žūrija un lasītāji) jau sen ir pelnījuši, bet nekad vēl nav saņēmuši.

Uz priekšu, topošie Ģēniji un vienkārši Talantīgie! Vēl ir laiks! Žūrija jūs gaida!

Dežūržūrists Žanis Ezītis

Iznirelis.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

XXII numurā ievietotās krustvārdu miklas atminējums

LĪMENISKI: 2. Nerāda. 5. Plāj. 8. Staro. 9. Ūdens. 10. Veterināres. 11. Slapjš. 13. Sanošais. 17. Sviedri. 18. Angļi. 19. Tenderis. 21. Skābputra. 22. Vienrocis. 24. Patvāris. 25. Netek. 28. Iemalko. 30. Klarinete. 33. Paksis. 35. Uzrausies. 36. Cītur. 37. Oboja. 38. Sals. 39. Tisfīt.

STATENISKI: 1. Atkal! 2. Novājēsi. 3. Ābelītes. 4. Amizieris. 5. Prāts. 6. Jūsmat. 7. Snuķi. 11. Sula. 12. Aizgrābība. 14. Asteres. 15. Apprecēties. 16. Sausas. 20. Stai-piņ. 21. Saplok. 23. Piemaisot. 25. Ragnesis. 26. Nobalsot. 27. Kols. 29. Enkurs. 31. Lācis. 32. Etaps. 34. Ideja.

VERSĪJA

Kas gribēja sagraut mūsu pagalma draudzīgo impēriju? Protams, mans kaimiņš Prožektorīņš & Co. Pārcensonis. Prožektorīņš katru dienu studēja masu mēdiju kriminālhistorikas nodaļas, uz katra stūra viņam rādījās laupītāji, slepkavas un pistoļiem bruņoti mafiozo.

Kaimiņiene vēl nepaguva izžaut izmazgātos palagus, bet Prožektorīņš jau signalizēja: tā un tā, mūsu mājā notikusi mīklaina slepkavība. Asiņainie palagi izmazgāti balti, bet liķis iemests klozetpodā!

Kaimiņiene pēc tam vēl ilgi skraidīja pa instancēm, lai atdabūtu atpakaļ savus ekspertīzei paņemtos palagus un pierādītu, ka klozetpods dzīvokli patiesi ir, bet liķi tajā pagaidām mesti vēl nav.

Nesen, ieraudzījis pagalmā uz auklas izžautu manas draudzenes Lizetes kleitu, Prožektorīņš arī nelikās mierā. Ielūrēja vienā piedurknē, ielūrēja otrā, iebāza galvu kakla izgriezumā, palūrēja no apakšas... Tukšs! Atkal tapa ziņojums attiecīgajiem orgāniem. Tā un tā, kaimiņiene pazudusi ļoti mīklainos apstākļos, pie tam plika!

Pats par sevi saprotams, Lizete bija spiesta ilgi skaidroties ar savu laulāto draugu, kāpēc plika skraidījusi pa pasauli, un tā arī neko nepierādīja. Jo neviens laulenis nepieļaus, ka sieva plika skraida pa pasauli un, pat ja skraida, lai puspasaulas par to uzzinātu!

Bet es nolēmu atriebties. Uz izdevību nebija ilgi jāgaida. Izdevības, ja dikti vajag, pašas nāk mums pretī. Brīvības ielā pie Gaisa tiltā es Prožektorīņam piespēlēju vecu sieviešu kurpi, kas jau sen bija zaudējusi kurpes nosaukumu. Prožektorīņš uzķērās kā mailīte uz āķa.

Kurpe uz ielas braucamās daļas? Kā tā te nokļuvusi?!

Pirmā versija bija vispieņemamākā. Kurpe piederējusi kādai daiļavai. Bet daiļavas allaž mēdz kaut ko zaudēt, lai naudīgi jaunbagātņiki nozaudēto atrastu, pasniegtu daiļavai, apprecētos un pēc tam labprātīgi saindētos ar veciem importa konserviem, atstājot daiļavai miljonu cietā valūtā ārzemju bankā un tūkstoti latos tepat Latvijas krājkasē.

*Diemžēl noindētu jaunbagātņieku nekur tuvumā nemanīja, kurpe arī bija uz vietas, tālab radās otra – traģiskā versija. Daiļava zinājusi par noslēpumaino čekas maisu saturu, tālab tišuprāt nobraukta ar pelēku volgu, iecelta bagātņiekā un aizvesta jūras virzienā. Prožektorīņš paņēma lupu, noietās četrārpus un, iespējams, tiešām būtu atradis vajadzīgās volgas mašīnas riepu nospiedumus, ja vien neiejauktos policija. Policijai nekad nav patikuši cilvēki, kas dienas laikā uz ielas braucamās daļas meklē melnu un pelēku volgu riepu nospiedumus. Ja gribi to darīt, dari naktī, kad neviena policista tuvumā un tālumā nav!

Un te nu Prožektorīņam un policijai talkā nācu es.

– Cienijamais detektīv! – teicu. – Es pati savām acīm redzēju, ka melna importa mašīna, kurā sēdēja melni importa vīrieši ar melnām importa ūsām un melnām importa acīm, sagrāba pār ielu ejošu mūsu pašu nacionālo gaišmati, ierāva savā importa mašīnā un aizveda importa tālēs pār Gaisa tiltu... Tik vien palika kā šitā kurpe uz asfalta un vaimanas gaisā...

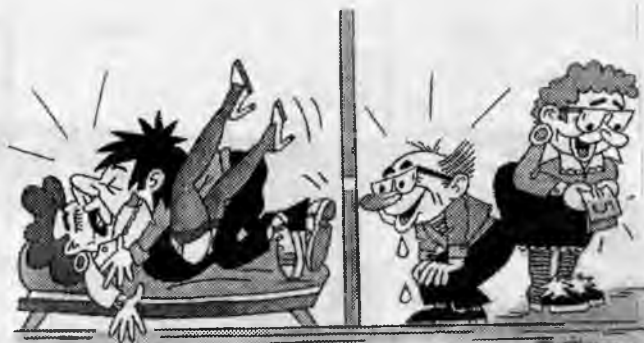
Prožektorīņam divas reizes nebija jāskaidro.

– Ahā! – viņš iesaucās un aizņonoja pār Gaisa tiltu...

Kopš tās dienas mēs pagalmā dzīvojam klusi un mierīgi. Slepkavības vairs nenotiek, asiņainus palagus neviens nemazgā, sievietes bez kleitām plikas pa pasauli neskrada... Bet Prožektorīņš, kā melš, esot redzēts ne īsti Turcijā, ne īsti kādā citā Austrumu valstī, kur signalizējis par noziedzniekiem, kas nolaupījuši latviešu skaistuli un pārdevuši turienes intīmkleibiem. Cik tur taisnības, grūti spriest, taču izslēgta tāda varbūtība nav.

Jo vairāk tāpēc, ka ārzemēs jāpierāda, ko tu runā, pretējā gadījumā mājās netaisīs vismaz pāris gadus.

Dārta Kripatiņa
Rīgā

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

ES VEROS DEBESĪS...

Mīļo Dadzīt!

Sveiciens Tev no Garaiņu ciema.

Visādi vēji aiztriekuši tos gadus, kad es, jauna meitene, biju tevī samīļusies līdz neprātam. Ak Dievs! Dienā vēl nekas, bet vakaros... Gulēt iedama, slepus ņēmu līdzi gultā Tavu neaizmirstamo, valdzinošo un krāsaino attēlu. Tu man biji tik pilns ēvērgēlību, ka mēs abi pavadījām daudz jauku stundu vienos priekos un sapratnē.

Bet gadi skrien un dara savu. Tu sāki novecot, es arī... Skumji, ka apstākļi spiež Tevi pamazām aizmirst. Bet vēl aizvien vakaros mostas vēlme tikties ar Tevi. Tāpēc izlūdzos draudzenei, lai aizdod Tevi kaut uz vienu vakaru. Tu jau uz pusmūžu esi kļuvis tik netikls, ka Tevi mil daudzās un mana vienpatnes mīlestība Tev neko nenožīmē. Bet kas gan ir tāda platoniska mīlēšana, ja apkārt gorās, dziro un guļ tik seksīgas "bumbas"!

Bet par spīti visam es vēl gaidu, ka Tu atmēsi to vecuma pirmo vājiību – aplūkot, milēt un savās lappusēs rādīt tikai tās jauniņas, tās formīgās...

Tāču, Dadzīt, neraugoties uz visu, Tevi es nekad neaizmirsu, vienmēr kopā ar mani bijī Tu, Tavi joki, smieklī un asā dzīves uztere. Pateicoties mūsu draudzībai un saskaņai esmu atskārtusi, ka viss, ko pa šiem gadiem no Tevis esmu guvusi, ir zelta vērts!

Pateicoties Tev, man acis tagad ir vienmēr vajā.

Netici? No bērnības dienām milu sveigi zāģētu dēļu smaržu. Bet vai Tu zini, kā mūsu Garaiņu pagastā tagad ir ar dēļiem? Smarža vien palikusi. Kur pārējais – nezina neviens. Izgarojuši un viss...

Pēc tam paklida baumas, ka izgaro arī olas. Bet dēļi un olas ir sākums pret to, ka izgaro vesels bulļu bataljons, pakalpalicējiem neatstājot pat visniecīgāko skeleta daļiņu. Par izgarojošo benzīnu pat runāt nav vērts.

Bet pēdējā laikā, Dadzīt, mūsu pagastā sāk izgarot dažādi lauksaimniecības mehānismi, ieskaitot motorus un citus dzelzīus verkus, par kuriem man, sievietei, nav nekādas nojēgas. Zinu tikai – vakar traktors bija, šodien vairs nav...

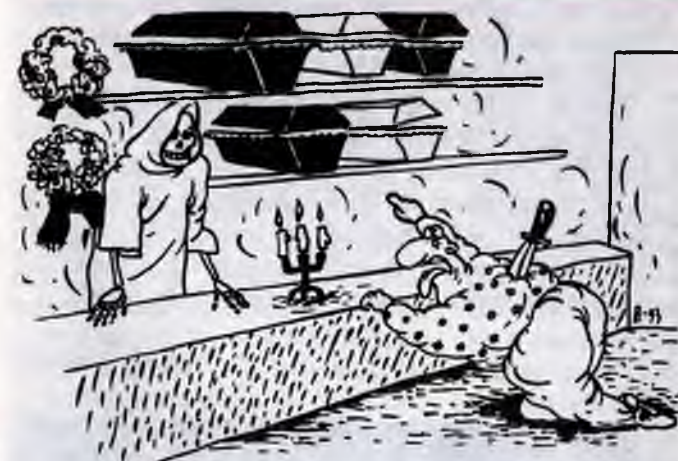
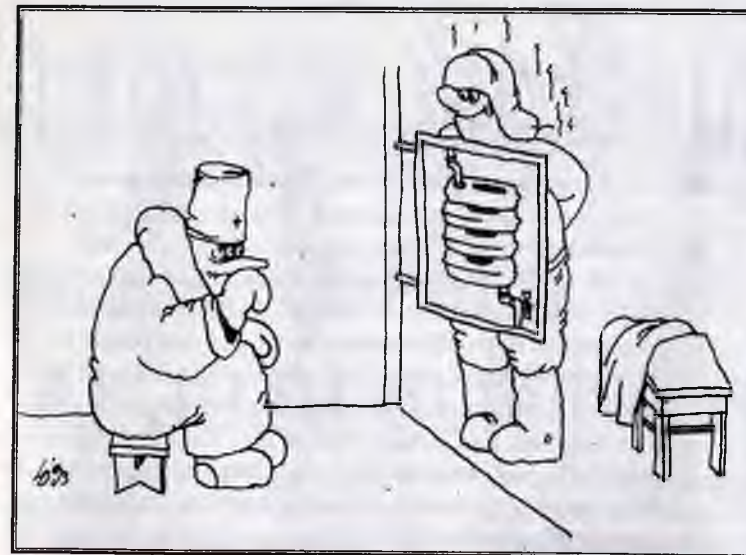
Es veros debesīs un saucu: uū! Kur jūs esat, izgarojušie un iztvaikojušie? Galaproduktam tāču vienalga jānonāk atpakaļ uz zemes, pie manis... Tāds tāču ir kārtīgs iztvaikošanas likums!... Nekā!

Domās nogrimusi, klistu pa mūsu Garaiņu pagastu. Ak Dievs! Vai tad šitās pils pagalmā stāvošā krāšņā tehnika kādreiz negreznojas citur? Lai kam tāču tie garaiņu produkti tomēr ir nonākuši atpakaļ uz zemes, diemžēl, ne jau katram pieejami. Un ne fizikas, ne ķīmijas, ne Dieva, ne cilvēku likumiem pār jaunajiem īpašniekiem nav nekādas varas...

Sāp sirds par nevarīgajām zinātnēm un tikpat nevarīgajiem likumiem, tāpēc apstāigāju iemīļotās vietas. Kādreiz te auga vārpiņa pie vārpiņas, tagad – visur tikai dadzībērniņi... Vai tiešām tie visi būtu Tevis radīti? Es jau vecas mīlestības vārdā varētu uzņemties rūpes par viņiem kā Tavām miesīgām atvasītēm, aizstāvēt viņus, lai neviena jauna dvēsele nenodara pāri, lai viņi, dadzībērniņi, zied, aug un vairojas.

Ja vien zinātu skaidri, ka tie ir Tavējie, nevis šādi tādi tepat Garaiņu ciemā radušies viltvāži...

Klusās cerībās atbildi gaidot – mūžam Tevi mīlošā
Iluta Pentīņa,
Garaiņu ciems.

Cik labi, ka cilvēkam ir prāts!

— Lai Dievs tev stāv klāt!
— Tev tāpat.

IMANTS MELGAILIS

Jā, tas patiešām ir labi, jo dažu profesiju pārstāvji bez prāta nekādi nevar iztikt. It īpaši satīriķi. Sakiet, ko jūs darītu, ja redakcijā pēkšņi pazustu visi manuskripti! Kristu izmisumā. Bet mēs, redzat, nekritām, mēs domājam ar prātu, un viss bija pa pirmo.

Kā jau zināms, vispirms autors uzraksta manuskriptu un tika pēc tam redaktors sēžas pie rediģēšanas. Viņš nosvītro idiotiskus teikumus, pēc tam to vietā ieraksta vēl idiotiskākus, meklē gramatiskas kļūdas, lai tās varētu apmainīt ar citām, un izskauž asprātības, ja kāda manuskriptā nejauši izezasies. "Dadža" redakcijā bija tradīcija, ka rediģētājs manuskriptus savāc dienu pirms nodošanas tipogrāfijā, ieliek smukī portfeli un nes uz mājām. Tur, mājās, ir labi, tur neviens nebļausnās, nespēlēs šahu un netrako. Reiz iegādījās, ka manuskriptus savāca galvenā redaktora vietnieks Iks, ielika tos portfeli, pamāja ar rociņu un aizgāja. Nākošajā dienā, atnācis redakcijā, viņš priecīgi paziņoja: "Buciņi, varat mani apsveikt, manuskripti ir pazuduši! Tutū!" Va' vells! Jel stāsti, mīļais Iks, kā tas notika! Bet mīļais Iks neko nevarēja pastāstīt, jo vakardienas notikumus klāja totāla migla. Viņš vienīgi atcerējās, ka vakar vakarā kaut kādi nekaupās lidoši bez rindas kaut kādā dzērienu veikalā. Sakarā ar to notikusi neliela tuvcīņa, kurā iesaistījies arī Iks. Vēlāk viņš it kā esot ciemojies pie vecā drauga Igreka. Nu ļoti jauki, zvanām Igrekam! Saki, labais Igrek, vai mūsu draugs Iks vakar bija tavs viesis! Laikam esot bijis. Ar portfeli rōciņā? Laikam bez portfeļa. Un kā viņš pie tevis atbrauca? Laikam ar taksi. Tā, viss skaidrs, jāzvana taksometru parka atradumu galdam. Un tur tas portfelis gulēja, taču manuskripti bija sajaukti ar stikla lauskām un slapji. Tieši tā tam arī vajadzēja būt – ja galvenā redaktora vietnieks dod kādam ar portfeli pa galvu, tad portfeli esošām pudelēm jāsašķīst, tāds ir dabas likums. Bet tas bija sākums, mēs manuskriptus izžāvējām un atdevām ti-

pogrāfijai. Burtliči, tos saņēmuši, sāka ostit gaisu un jautāja: "Kuram tad vakar bija tā dzimšanas diena?"

Vēl spožāk mūsu prāta spējas iemirdzējās sakarā ar atvaļināta pulkveža sūdzību. Redakcijā ieradās neskaitāmām ordeplentītēm rotāts pulkvedis un izstāstīja savas bēdas. Tā un tā, viņš dzīvo Rīgas centrā, lielā sešstābu dzīvoklī kopā ar atvaļinātu kontradmirāli. Dzīvokļa tualetē ir divi slēdži un divas lampiņas. Kad minēto telpu ar savu klātbūtni pagodina pulkvedis, viņš nospiež pulkveža slēdzi, iedegas pulkveža lampiņa un sāk griezties pulkveža skaitītājs. Tieši tāpat vajadzēja rīkoties kontradmirālim – nospiegt kontradmirāja slēdzi, iedegt kontradmirāja lampiņu, lai sāktu griezties kontradmirāja skaitītājs. Tā kontradmirālim vajadzēja rīkoties, bet ko viņš, maita, darīja? Viņš tualetē nospieda pulkveža slēdzi, tādējādi par notērēto enerģiju likdams maksāt pulkvedim! Uz neskaitāmajiem aizrādījumiem kontradmirālis atbildēja ar neskaitāmām rupjībām. Sakiet, ko pulkvedis lai dara! Pateicoties savam prātam, mēs izdomājām, kas viņam jādara – vajag pasaukt elektrīķi, lai tas pulkveža slēdzi no tualetes aizvelk uz viņa apartamentiem. Tiklīdz pulkvedim uznāks ilgas pēc vientulības, viņš nospiedīs savu slēdzi, dosies, kur jādodas, un sēdēs pie savas gaismas. Bet kontradmirālis pie pulkveža gaismas vairs nevarēs sēdēt, tāpat taisnība būs uzvarējusi. Vai, cik pulkvedis kļuva priecīgs! Viņš skanīgi iesaucās: "Stavļu vam konjačok! Ja ne gnida!" (Izmaksāju konjaciņu, es taču neesmu gnida!)

Nu, ko jūs par to teiksiet? Šie dramatiskie notikumi taču skaidri pierāda, ka satīriķiem patiešām bija prāts! Un ne vien bija, ir arī vēl tagad. Ja atkal – tfu, tfu, tfu! – pazudis portfelis ar manuskriptiem vai bīstami saasināsies tualesu problēmas, mēs padomāsim, mūsu intelekts iemirdzēsies, manuskripti būs rokā un tualetē tiks nodibināts miers. Kas gan var būt jaukāks par atrastiem manuskriptiem un mieru tualetē!

Andrejs Skailis

IMANTS MELGAILIS

Ar Jūsu gaišību nekas nesanāk

Nav šaubu, ka A. Skailis savā publikācijā "Spiežu roku, Jūsu Gaišība!" uzkāpis uz astes ļoti aktuālai un līdz šim necilātai problēmai. Nokļūstot Eiropas aprites smalkajos zobratos, tā šajā labi ieeļļotajā mehānismā var kļūt par smilšu graudu vai pat oli. Tik tiešām, mums trūkst ne vien mazuta, bet vēl daudz vairāk, kā pareizi deklarē A. Skailis alias Vitte, – aristokrātijas. Mūsu zemnieciskums redzams pat bez lornetes. Tomēr A. Skailis pierāda, ka, pārvarot slinkumu un dziļāk parakņājoties savas pagātnes atvilktnēs, dažs labs var nonākt pie pārsteidzošiem atklājumiem. Diemžēl ne tuvu katrs. Pareizāk – tikai ļoti retais, jo pavisam maz ir tādu fantāziju rosinošu uzvārdu kā Vitte vai kā pazīstamajam latviešu keramikim – de Būrs. Man ar savējo nav ne mazāko izredžu vēstures brikšņos un nezālēs atrast kaut necīgākos aristokrātiskas izcelsmes asnus. Bilde kļūst pavisam skaidra, ja nolieku priekšā L. Borowitz aus Wenden izgatavoto mana vecvectēva fotogrāfiju. Kas tur redzams? Nepārprotams laucinieks, tērpies skrodera šūdinātā nātnā kamzoli, šlipes vietā ap kaklu lakatiņš, bikses nebuktētas, kājās pastalas. Secinājums viens: grāfa tituls, pretēji A. Skailim, no manis ir tikpat tāls kā mēness. Atliek sevi mierināt ar domu, ka tādu plebeju ir daudz, un tonusa celšanai piebalsot kopējā kori dziedātai dziesmai "Latviets esmu, latviets būšu, latviets mūžam palikšu." Taču šajā sakarībā nāk prātā kāds pamācošs gadījums no personīgās dzīves. Šinī vietā brīdinu dāmas no tālākas lasīšanas atturēties. Ja iedzīmtā ziņkāre liek izlasīt līdz beigām – par don!

Krievu varāniecībā nokļuva vēl pirms Lielās Kapitūlācijas. Patiesībā es kapitulēt nemaz nevarēju, jo man nebija ne plintes, ne kāda cita ieroča, ko nolikt kopējā čupā. Mūs, krievu baru daždažādu nacio-

nalitāšu jaunekļu, savaņģoja viens vieniņš noplisis zaldātiņš. Saskaitīja, kaut ko atzīmēja uz papīra strēmeles un pame-ta likteņa ziņā. Visādos minējumos aizva-dījām daudzas stundas, baidīdamies pat iet uz krūmiem pačurāt, sak, varbūt kāds noslēpies snaiperis mūs vēro un to var uzskatīt par bēgšanas mēģinājumu. Tad ieraudzījām pa šoseju velkamies līdzīgu bēdubrāļu virtēni un sapratām, ka tai jāpievienojas. Tas notika Austrumprūsijā. Frontei veloties tālāk, iedzīvotāji bija pamukuši, atstājot aiz sevis spocīgu tukšumu. Kaut kur blēja neslaukta kaza, klida bez saimnieka palikuši zirgi. Vējš virināja pa-mesto māju logus un durvis. Kādā cie-matā mūsu kolonnu apturēja, izsalkušus, izslāpušus un nobertzām kājām. Krievu zaldāti uzskatīja, ka vācu zābaks tālā-kai karošanai derīgāks, un mums tos nā-cās, kā pie padomju varas pieņemts, brīvprātīgi apmainīt tos pret vēl siltiem botinkiem. Laikmetu griežos tāda finese kā jaunā apava atbilstība mūsu pēdas lielu-mam, protams, netika ņemta vērā. Ciema-tu apjoza dzeloņdrātīm, sāka izsniegt cik necik ēdamā un solījās drīz laist mājās. Diemžēl tas notika ar zināmu nokavēša-nos, tikai pēc 5 gadiem, bet runa ne par to.

Ļoti ātri mūsu vidū visai populāra kļu-va viena no ciemata mājiņām, kas gan neatradās uz stūra, bet tur sēdošais per-sonāls izpildīja tās pašas funkcijas. Tūlīt pēc reģistrācijas sākās noklaušināšana. Tiem vīriem ļoti gribējās zināt, vai mūsu vidū neslēpjas Martins Bormans vai kāds cits ievērojams kara noziedznieks, bet ne mazāk viņus interesēja, ar ko nodarbojies kaut vai tas pats augstāk pieminētais mans vecvectētiņš. Tā mēs kvernējām, pama-zām nokurinādami visu, kas deg, jo iz-sniegtos putrimus, ja negribēja tos apēst naturālā veidā, vārīt nācās pašiem. Glītais ciemats pamazām pārvērtās posta ielejā.

Es šajā raibajā pūlī izrādījos vienīgais latvietis, lietuviešus varēja mērot vismaz duci, igauņu nebija nemaz.

Kādā mākoņainā naksniņā nometni pamodināja neganta šaudīšanās. Tobrīd kapitulācija jau bija garām, tāpēc pir-majā brīdī nodomājām, ka iet vajā trešais pasaules karš. Tikai otrā rītā, kad nostā-jāmies kārtējai pārbaudei, atklājās, ka četru lietuviešu mūsu vidū vairs nav. Viņi, pārliecināti, ka mājās sakrāties daudz darāmā un tālākā te uzturēšanās ir tukša laika nosīšana, izmantodami sardzes ie-snaukušos modrību, bija izlīduši caur dzeloņdrātīm un pagaisuši netālojos Ma-zūru mežos. Pēc neskaitāmām sabalansē-šanām mums jāva izklist, atskaitot pāri palikušos lietuviešus. Nez kāpēc palikt pavēlēja arī man. Tikām aizvesti līdz jau zināmam namiņam un pa vienam laipni aicināti iekšā. Kas tur notika, nebija grū-ti uzminams. Blikšķēja un būkšķēja, kamēr viens no namiņa darboņiem staigāja gar mūsu sarūkošo ierindu, laiku pa laikam no formas cepures apakšas uzmezdams mums pa zīmīgam skatienam. Sak, jūs visi esat līdzzinātāji un dabūsiat pēc nopelniem. Nu, lūk, tagad ir klāt tas manā atmiņā neizdzēšami iegravētais moments, kādēļ tapis viss iepriekš uzrakstītais. Ņē-mis palīgā savas sašļukušās drosmes pa-liekas un trūcīgās krievu valodas zināša-nas, bakstīdams ar pirkstu sev krūtīs, iz-dvesu: "Ja ņet Jitovec, ja jesķ latiš..." Un vai zināt, ko man bez garas domāšanas atbildēja oficiers? Tikai divus vārdus: "Oģin h...!"

Viss. Vēl tikai jāpiebilst, ka mana kār-ta doties namiņā tā arī nepienāca. Dau-zītājiem šī nodarbība vai nu bija apniku-si vai viņi bija noguruši.

Ko mums no tā būs mācīties? Acīmre-dzot to, ka, stāvot krustcelēs, viss ir rela-tīvs. Arī izcelsme.

Imants Melgailis

Ko saka klasiķi

Lai uzzinātu, ko par mums domā klasiķi, sarīkojām tādu mazu spiritisma seansu. Labprāt atsaucās Viktors Igo, Emīls Zolā un Boļeslavs Pruss. Apsēdināti pie galdiņa, no kafijas tasītes viņi atteicās, toties pārējo nesmādēja. Tad nu ļausim, lai viņi parunājas.

Pruss: – Ēdiet un dzeriet, godājamie kungi! Laiki tagadiņ labi!

Igo: – Žūpošana sākas no bērna autiņiem.

Pruss: – Vīns ļauj ielūkoties cilvēka sirdī.

Igo: – Cilvēka mūžā mēdz būt tādas reizes, kad viņam kaut kā briesmīgi ievajagas.

Pruss: – Liec to pie malas un lasi par valsts kases ienākumiem.

Zolā: – Mūs neapzags vairs tik daudz.

Pruss: – Allaž un visur cilvēka sirdi māc skumjas... Saulei spīdot, alkans kaimiņš prāto, kā viņam atņemt zemi, naktī manīgs zaglis tautās ap viņa klēts durvīm.

Igo: – Ko tu slaisties pa ielām, kad visas ugunis izdzēstas?

Pruss: – Un cik daudz ir to, kuri diendienā savu maizi slaka asarām un kuru māja ir pilna nopūtu.

Zolā: – Un tev dod tikai trīs tūkstošus franku.

Pruss: – Tu pats lieliski zini, ka

bez dažiem desmittūkstošiem talantu skaidrā naudā es nevaru neko uzsākt.

Igo: – Ar gribēšanu vien vēl nepietiek, vajadzīga varēšana.

Pruss: – Priesteri apgalvo, ka dievi sadusmojušies uz Ēģipti par to, ka šeit saradies daudz svešzemnieku.

Igo: – Nestūrē uz austrumiem.

Zolā: – ...es tev aizliedzu uz priekšu manas ausis plosīt ar nostāstiem par viņiem!

Pruss: – Uz Rietumiem, uz Rietumiem, kur mīt taisnīgie.

Zolā: – Tas ir mūsu veiksmes trumpis, kas mūs glābs un cels augšup.

Igo: – Mūsu dzīve atgādina vēzekli. Tiekties pēc kaut kā nozīmē svārstīties uz vienu un otru pusī.

Pruss: – Kad taures sauc, nekas tevi neatturēs.

Zolā: – Katram jāiztrakojas, pēc tam galva kļūst skaidrāka. Un nav taču nemaz tik nepatīkami šķiest naudu...

Pruss: – Tas viss ir pareizi. Es to zinu un saprotu. Taču mani pārsteidz, ka ķēniņa ienākumi mazinās, kaut arī tos tik centīgi uzrauga.

Igo: – Tas taču ir brīnišķīgi, ka viņiem ir tiesība uzlikt citiem nodokļus... Cienisim pastāvošo kārtību.

Pruss: – Vajag pēc iespējas ātrāk tikt valā no svešzemnieku pulkiem,

būtu jāpadzen karaspēka labākā daļa.

Zolā: – Tagad ir vēl sliktāk nekā iepriekš...

Igo: – Tai pašā laikā atkal atgriežas interese par daiļliteratūru.

Zolā: – ...interese pret visu sieviešu dzimumu...

Pruss: – Sievietes maksā lielu naudu!

Zolā: – Nav māksla pārdot daudz, bet gan pārdot dārgi.

Pruss: – Tu saejies ar šīm netīklēm?

Zolā: – Ak, par gaumi nemēdz strīdēties.

Igo: – Mūs paņem gūstā sievietes dvēsele. Un arī viņas miesa. Dažkārt pat vairāk miesa nekā dvēsele. Dvēsele ir iemīļotā, miesa – mīļākā.

Zolā: – Agrāk, kad tirgošanās bija godīga, ar modes precēm saprata tikai audumus un neko vairāk.

Pruss: – Brīnos, ka tu vēl joprojām neesi iepazinis zelta varu.

Igo: – Starp citu, vecos laikos neviens nebrīnījās, ja kāds uzreiz dabūja atļauju ieiet guļamistabā. Tā, piemēram, Lafartē, pēkšņi parāvis valā Lafonas jaunkundzes gultas aizkaru, ieraudzīja tur melno musketieri Sensonu.

Zolā: – Baudas nedāvina prieku un ļauni darbi arī nespēj sniegt apmierinājumu.

Igo: – Reiz kāds velsietis, vārdā Gogandžerds, kas bija pamatīgs tēvainis, jau pēc trešā belziena izlaida garu.

Zolā: – Tas man noteikti jāredz.

Pruss: – Es neiešu turp.

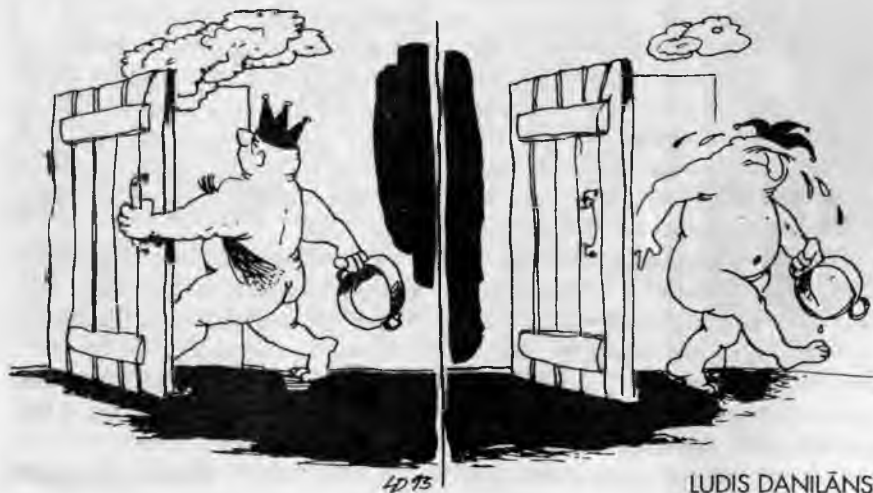
Igo: – Balsošana man apņikusi, es gribu dejot.

Zolā: – ...vārdu sakot, pašreiz noris normāla tirdzniecības evolūcija.

Igo: – ...visi riteņa spieķi koncentrējas ratu rumbā.

Pruss: – Nu, lūk, tas arī viss...

Stenografējis Arvids Bukurags

Ziņo mūsu korespondents no Lambūrijas galvaspilsētas Traidi- rimdirādijas.

Šajās dienās Lambūrijas parlamentā notika slēgta sēde, kurā preses pārstāvji netika ielaisti. Taču žurnālistiem, piekukuļojot apsardzes šveicaru, izdevās uzstādīt zālē vairākus noklausīšanās aparātus, tāpēc radusies iespēja jo sīki informēt mūsu lasītājus par šī ārkārtējā saietā gaitu.

— Kungi deputāti! — šoreiz sēdi atklāja spikera vietnieks Kukū, jo pats parlamenta spikers Bobo, spēlējot futbolu, bija samežģījis roku, tāpēc atradās sanatorijā. — Mūsu valsts ekonomika atgādina izspiestu citronu. Kase ir tukša. Preču cenas ceļas, bet pirktspēja krītas. Jo mūsu algas joprojām ir tikai 350 dolāri. Ja tas tā turpināsies, mēs līdz nākošajām vēlēšanām nenodzīvosim, bet nomirsim badā. Tāpēc steidzīgi jāizdod dekrēts, ka valsts un nācijas izdzīvošanas labā deputātiem un valdības locekļiem algas kardināli jāpaaugstina.

Šo priekšlikumu sveica aplausu vētra. Šoreiz aplaudēja arī opozīcijas deputāti.

Kad zālē iestājās klusums, spikera vietnieks turpināja:

— Pateicos par vienotību! Taču rodas jautājums: kur ņemt naudu? Rūpniecība un lauksaimniecība nekādu peļņu nedod. Visi palmu meži ir pārdoti. Ienākumi no tūrisma plūst ārzemju biznesmeņu kabatās. Monopols uz alkoholu atrodas mafijas rokās. Naudīņu par bordeļiem saņem rekets...

— Jāizgudro jauns nodoklis! — atskanēja vairāku deputātu balsis. — Tad dolāri būs!

— Šajā jautājumā es ar jums esmu vienprātis, — Kukū piekrita. — Taču neredzu iespēju šo priekšlikumu realizēt. Visi iespējamie varianti jau ir izmantoti. Pateicoties valdības gudrajai politikai, mums ir ienākumu nodoklis, ir akcīzes nodoklis, ir apgrāzības nodoklis, ir bezbērnu nodoklis un ir daudz bērnu nodoklis. Esam iemānījušies iekasēt nodokli par elektrību, gāzi, dzesamo ūdeni. Un par televizoru, ledusskapi un telefonu. Labklājības ministrija ir panākusi, ka pensionāri maksā nodokli arī par pensijas saņemšanu. Jaunajā operā tagad ir divas zāles. Apmeklētāji, kas nopirkuši lētākās biļetes, visu, kas notiek uz skatuves, var redzēt, bet neko nevar dzirdēt. Mākslinieku ārijas bauda tikai tie, kas kopā ar biļeti nomaksājuši skaņas nodokli.

Spikera vietnieks vēl gribēja turpināt, bet viņu pārtrauca opozīcijas pārstāvis Ho-ho.

— Pieprasu izdarīt pārtraukumu! Šeit nav gaisa!

Priekšlikums tika vienbalsīgi pieņemts.

Deputāti jau sāka izklist, kad pēkšņi tribinē uzskrēja Beduīnu savienības frakcijas priekšsēdētājs Mū.

— Kungi deputāti! Lūdzu, neizklistiet! — gluži aizsies un saršais no satraukuma, viņš paziņoja. — Man ir ģeniāla ideja — iekasēsīm nodokli par elpojamo gaisu!

Pēc šiem vārdiem sākumā iestājās kapa klusums. Tad nogranda pērkondimdoši aplausi. Atskanēja sajūsmas pilni saucieni: "Bravo!", "Lai dzīvo Mū!", "Gaisa nodoklis būs visienesīgākais — jāelpo taču visiem!", "Deficīts valsts budžetā būs likvidēts!", "Tagad mēs droši varam paaugstināt savas algas!".

Pārtraukums tika atcelts un deputāti lielā pacīlātībā turpināja darbu.

— Man ir priekšlikums! — vārdu ņēma Bezdievīgi kristīgo savienības loceklis Āve. — Jādod norādījums valdībai, lai tā nodibina Elpojamā gaisa uzskaites un koordinācijas ministriju. Steidzīgi jānosaka elpojamā gaisa normas. Katram iedzīvotājam jāuzkar kaklā skaitītājs un jānosaka gaisa nodokļa lielums. Nepilsoņiem jāmaksā vairāk. Deputātiem un valdības locekļiem gaisa skaitītājs kaklā nav jānēsā, viņi to var glabāt kabatā, tā teikt, lai negrautu savu autoritāti ārzemnieku acīs.

— Tie visi ir tehniskas dabas jautājumi, — Āvi pārtrauca parlamenta spikera vietnieks Kukū. — Tos, es ceru, atrisinās speciālā elpojamā gaisa komisija. Tāpēc es domāju, ka nu reiz ir īstais laiks atkal atgriezties pie jautājuma, ko es ierosināju sēdes sākumā — proti, pie deputātu algu paaugstināšanas.

Jauns nodoklis — Lambūrijas glābiņš

Likās, ka šajā jautājumā nekādu iebildumu nevar būt. Taču opozīcija vienmēr domā citādi.

— Kungi deputāti! — ierunājās Lambūrijas tēvzemes vairoga frakcijas biedrs Kiki. — Manuprāt, tādu jautājumu ierosināt mums pašiem nav ētiski. Pēc manām domām, priekšlikumu varētu noformulēt šādi: "Ievērojot lielo deficītu, kas radies valsts budžetā sakarā ar iepriekšējās valdības bezatbildīgo darbību, kā arī nepieciešamību rast līdzekļus Lambūrijas darbajaužu pensiju paaugstināšanai, parlaments ierosina no 1. janvāra ieviest 18% nodokli uz elpojamo gaisu."

— Pareizi! — šoreiz opozīciju atbalstīja arī valdošās frakcijas "Lambūrijas šoseja" priekšsēdētājs Rukrūks. — Pret šo formulējumu tauta neiebildīs un jauno dekrētu uzņems ar gaviļēm. Tādā situācijā mēs bez uztraukuma arī varēsīm pacelt deputātu algas. Bet tautai izskaidrosim, ka pasākums ir nepieciešams, lai valsts budžetā deficīta vietā nerastos pārpalikums.

Pēc "Lambūrijas šosejas" frakcijas priekšsēdētāja runas zālē tika ielaisti žurnālisti un viņiem paziņoja:

— Lai varētu piešķirt pensionāriem lielākas pensijas un lai likvidētu valsts budžeta deficītu, Lambūrijā tiek ieviests jauns nodoklis...

Jāzepe Juzefs

ERIKS OŠS

Kas gan viss nenotiek

— Sākumā likās, ka viņš nāk dēļ mūsu meitas, bet tagad rādās, ka dēļ tava konjaka.

«Stern», Hamburga

Krievija beidzot ir izrāvusies līderos. Starp citu, savā tradicionālajā sporta veidā – alkohola lietošanā. Tiesa, ne jau šnabja, kandžas, bremžu eļļas vai nagu lakas, pat ne odekolona. Pirmā vieta Eiropā iegūta smalka un prestiža dzēriena – “Martini” – patēriņā.

— Māmiņ, Salatētis laikam labi pazīst mūsu auklīti: viņš to bučo un bučo!...

«Ici Paris», Parīze

— Jūs pats, kungs, rakstijāt, lai atnesu kailu lellīti!

«Szpilki», Varšava

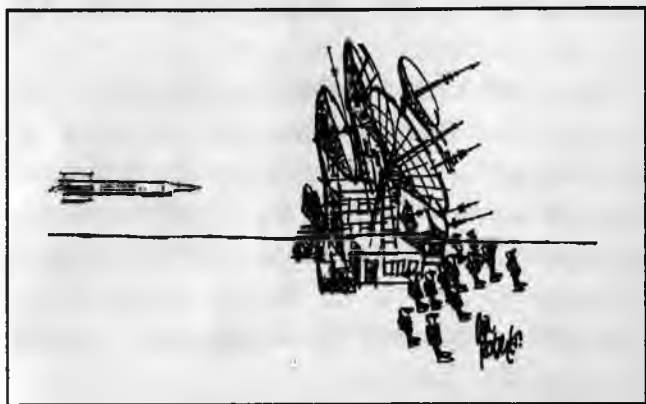
Pēdējo triju gadu laikā Osakas (Japānā) zooloģiskā dārza apmeklētāji bieži apstājās pie būra ar uzrakstu “Kivi”, taču nevienam šo putnu redzēt nav izdevies. Galu galā zvērudārza direktors atzinās: “Kivi nomira jau pirms trim gadiem, taču mēs nedrīkstējām šo faktu izpaust politisku apsvērumu dēļ. Putnu mums bija dāvinājusi Jaunzēlandes valdība...”

— Ja vēlies, varu kādam iegriezt tā-ādu dāvanu...

«Szpilki», Varšava

pasaulē

«Punch», Londona

Maskavas pilsētas tiesa pabeigusi pilsētas mēra Lužkova ierosināto lietu par goda un cieņas aizskaršanu. Runa ir par televīzijas kompānijas VID pārraidi, kurā Krievijas komjaunatnes vadonis Igors Maļarovs paziņoja, ka Lužkovs esot mafiozs – tas viņam esot sejā ierakstīts. Telekompānijai, kas popularizējusi Maļarova fizionomiskos vērojumus, tiesa piesprieda pusmiljona rubļu sodanaudas, bet pašam vērojumu speciālistam – 15 tūkstošus.

Trīspadsmit gadus vecajai Rozijai Braidbeke-
rai mežā netālu no Počerstrūmas (DĀR) uz-
bruka pitons. Meitene pārbīli iemeta čūs-
kai ar putnu būrīti, kurā sēdēja runājošs papagai-
lis Džimijs, bet pati aizbēga. Nākošajā dienā pi-
tons tika atrasts beigts, bet viņa vēderā – putnu bū-
rītis. Brīnumainā kārtā Džimijs vēl bija dzīvs, bet
ne labākajā formā: viņš bija zaudējis runas spējas.

«Kuranti», Maskava

Ja impresionisti būtu bijuši politiķi

Dārgais Teo!

Pēdējā laikā es dienām un naktīm raujos pa savu pirmsvēlē-
šanu kampaņu. Organizēju sapulces arī laukos. Divas nakts
netiku gulējis, kamēr sagatavoju runu. Bet, kolīdz uzkāpu tribī-
nē, laucinieki sāka izklist. Domāju, viss pagalam. Pēkšņi ierau-
dzīju saulpuķu lauku... Šis skats mani tā aizgrāba, ka iesau-
cos: “Kādas mums pašiem skaistas saulpuķes, bet eļļu importē-
jam no Somijas!”

Mans iedvesmojošais sauciens tika uzņemts ar ilgiem un
vētrainiem aplausiem. Zemnieki no tirgus laukuma līdz māj-
vietai aiznesa mani uz rokām. Aiz pateicības par saulpuķu au-
dzētāju un pārstrādātāju atbalstīšanu. Pašlaik gleznoju saulpuķes,
lai varētu parādīt zemkopības ministram, jo viņš nezina, kādas
tās izskatās.

Vincents.

Dārgais Teo!

Esmu izmisumā! Citi kāpj kalnā, bet es veļos lejup. Degā jau
kļuvis par parlamenta priekšsēdi, brauc ar mersedesu un dzīvo
greznā savrupnamā. Monē iecelts par ārpolitikas komisijas šefu
un katru nedēļu ceļo kaut kur uz Rietumiem. Sezāns ir vien-
kārs deputāts, bet saņem divsimt piecdesmit bonas mēnesī.
Renuārs gatavojas kļūt par sūtni, staigā uzpūtīts un mani vairs
nepazīst. Visi rauj, ko var, katrs uz savu pusi, bet par tautu ne-
domā. Vienīgi Tuluzs-Lotreks nav tāds kā citi – viņš ir talantīgs
politiķis, nav pat korumpēts, taču diemžēl tik maza auguma,
ka parlamenta tribīnē nav pamanāms. Speciāli viņam tika izga-
tavots ķebļitis, kur pakāpties. Bet kādu dienu jokdari no opozī-
cijas ķebļitim aizgāģēja kājas un Tuluzs-Lotreks replikas laikā
nogāzās.

Televīzijas skatītāji varēja noraudzīties, cik bezpalīdzīgi
viņš tur spārdās un vicina ar rociņām. Žēl politiķa.

Kāds fotogrāfs prasīja lielu naudu par manu priekšvēlēšanu
plakātu. Es atteicos no viņa pakalpojumiem un izgatavoju
aģitācijas materiālus pats, izmantodams jaukto tehniku. Uz zila
fona ar dzelteniem burtiem tur rakstīts: “Balsojiet par Vincentu
Van Gogu!”

Vincents.

Dārgais Teo!

Esmu kļuvis par sazvērestības upuri. Kādā laikrakstā esmu
nosaukts par “Valsts Drošības komitejas ausi”... Šis apmelojums
mani tā satracināja, ka tvēru pēc pucnaža un savu ausi nogriezu.
Pēc tam aiznesu to uz redakciju, kopiju iekšlietu ministram.
Līdz šim brīdim nekādas atbildes! Lai nomierinātu uzbudinātos
nervus, apsēdos un uzzīmēju sevi, kāds esmu, bez vienas auss.
Iznāca jauks pašportrets. Draugi to tiražēja un izlīmēja pilsētā.
Un – tavu brīnumu! Sociologi ir izskaitļojuši, ka mans reitings
bez vienas auss ir cēlies par pieciem punktiem.

Ko Tu man ieteiktu: vai nenogrieziet arī otru ausi? Esmu
gatavs to darīt, ja tas paceltu manu reitingu vēl par pieciem
punktiem... Bet tādā gadījumā atsūti naudu dzirdes aparātam!

Vincents.

Vincenta Van Goga vēstules viņa brālim Teo

«Staršel», Sofija

KRIEVU

BIZNESĀ

Jebkurš bizness nav īstenojams bez pašiem biznesmeņiem. Dabiski, ka ar krievu biznesu nodarbojas krievu biznesmeņi. Lai kaut nedaudz spētu izprast krievu biznesu, iepazīsimies ar šī biznesa ciltstēviem. Tātad:

§ 26. Veči (sugas un pasugas)

1. tips. "Spermatozoīdais" (skat. «Dadzis» Nr.22)

2. tips. "Makšķernieks"

Izmet makšķeri uzreiz vairākās vietās, gan jau kaut kas uzkodīsies. Ēsmu netaupa, ir dāsns. Piecērt vienīgi tad, ja ir pārliecināts, ka upurim āķis jau mutē. Saņemot atteikumu, neļūtas sarūgtināts, bet nomaina ēsmu. Ir pārliecināts: nav tādas sievietes, kuru nevarētu nomakšķerēt. Tas ir vienīgi laika un ēsmas jautājums. Viņš ciena pašu ķeršanas procesu, uzskata, ka pats satraucošākais ir copēšana. Kā jau īsts makšķernieks, viņš mīl zivis makšķerēt, nevis tās ēst.

Neskopojas ar vārdiem, jo vārdi ir ēsma, uz kuru sievietes ķeras, galvu zaudēdamas. Pabāz apakšā tikliņu — un viņa ir tava.

3. tips. "Ērglis".

Skaistu sievieti saredz arī ar muguru, pakrēslā, caur čadru un kapitālām sienām. Pretošanās ir bezcerīga. Noknābs. Atvadīties no tuviniekiem un draugiem, viņš jums nevienam ne tuvumā nelaidīs. Mīlestībā ir nežēlīgs. Viņa mērķis ir sagādāt sievietei patiku, vai viņa to vēlas vai ne. Turklāt ir pārliecināts, ka padarījis sievieti laimīgu.

Savus sakarus mīl afišēt, viņam reklāma ir svarīga. Skaistule pie sāniem — panākumu rādītājs,

jo biežāk maina sievietes, jo biežāki panākumi. Nospļaujieties uz visu, atdodieties, nenožēlosiet! Vienalga paņems.

Milas objekta labā spēj kalnus gāzt, pat tur, kur to nemaz nav. Pacientieties izturēt, romāns ar tādū nav ilgstošs, atliek viņam ieraudzīt citu skaistuli, un jūs jau varat justies brīva. Bet pirms tam noteikti garantēta tik pat efektīga attiecību pārraušana, kāds bija sākums. Lai pēc tam vēl ilgi runātu: "Kā viņš viņu pameta!" Skandālam jābūt "Kā viņš viņu iekaroja!" cienīgam.

Aiziet, daudzot traukus, plēšot kreklu un matus. Mēdz, ja vien nav augstu, izmisumā lekt pa logu.

Bēdas tai, kuru viņš izvēlējies, laime tai, kuru palaidis garām.

4. tips. "Neveiksminieks"

Pakļāvīgs, sirsnīgs. Ar viņu labi var dalīties savās bēdās, var pat tās visas atdot viņam. Paņems. Spēj, nepārtraucot, uz klausīt visu, kas sievietei sakrāties. Pēc tā visa viņa viņu uzskata par tuvu cilvēku. Viņš jau sen būtu aizgājis, bet godaprāts neļauj, un gribot negribot ar laiku viņš par sievieti uzzina visu.

Baidoties sāpināt, uztur sakarus gadiem ilgi.

MISSLEP

Un tā ar katru. Rezultātā vienlaikus dzīvo ar desmit sievietēm, sievu neskaitot. Melo katrai, lai pārējām nerastos aizdomas, pinas, izlokās, pats sāk ticēt tam, ko melo, gadiem ilgi stiepj svešu nelaimju nastu, neuzdrīkstoties iegādāties pats savējās. Būdams spiests būt kopā ar visām, dabiski, apzog katru, tādējādi visas aizkaitinot, tomēr neviena ar viņu attiecības nepārtrauc, jo kur citur vēl tādu idiotu atradīsi.

Ar gadiem sieviešu noslēpumi viņā izraisa nelabumu.

Viņš pārāk daudz zina, tāpēc sapņo par to, lai viņu kā liecinieku kāds beidzot nosistu. Ar laiku kļūst sieviešu nīdējs. Svētlaimīgs jūtas vilciena kupejā aci pret aci ar kādu vīrišķi un pudeli šņabja.

5. tips. “Papaqailītis”

Visu laiku jautā “vai viņai ar viņu ir labi”. Viņa čukst “Labi, labi”. Viņam ar to nepietiek. Pārvaicā: “Tik labi, kā ne ar vienu citu?” Viņa atmurmina, cenšoties nenojaukt ritmu: “Tā, kā ne ar vienu citu, tā, kā ne ar vienu citu!” Viņam ar to tomēr vēl nepietiek. Kā tiesnesis sēžu zālē viņš cenšas precizēt: “Vai tu nemānies? Vai patiesi, tik labi, kā ne ar vienu citu? Vai tik labi, kā ar kādu citu? Vai ne ar kādu citu?” Vārdu sakot, vaicā tik ilgi, kamēr dāma krīt histērijā, kamēr sāk kliegt: “Ar tevi ir slikti, tik slikti, kā ne ar vienu citu!” Tad viņš beidzot savu ir sasniedzis: “Tā jau es zināju!”

Starp citu, ir tieši tāds pats sieviešu papagailišu tips. Viņas gaida atbildi “Jā, tik labi”, kamēr arī vīrietis krietni histērijā. Iespējams, ka viņi nodarbojas ar mīlestību tikai tāpēc, lai pārliecinātos, ka sliktāk kā ar viņiem vispār nav iespējams.

Vislabāk, ja satiekas divi papagailiši. Gan viņš, gan viņa pierāda, ka ar viņu (vai viņu) ir tik slikti, kā ne ar vienu citu. Piekrītot, ka sliktāk, kā ar viņiem nevar būt, abi jūtas bezgala apmierināti.

(Turpmāk beigās)

LUDIS DANILĀNS

LUDMILA BULIKINA

Griešana

– Šujiet ciet! Kur skalpelis?
– Nezinu, profesors! Zem galda nav?
– Nav... Vai tik nepalika iekšā?
– Va, velns! Jāgriez vaļā.
– Ar ko tad tu griezīsi, ja skalpelis pacientam vēderā? Nekas, gan sagremos. Nākošo pacientu un jaunu skalpeli! Tā, tā... Pataustīsim. Kāds divains sacietējums! Griežam vaļā! Tā jau es domāju, pensnejs! Skaidrs, pacientu operējis Dubiņins, viņam kādreiz bija pazudis pensnejs. Vēlāk atdosim. Viss kārtībā, šujiet ciet! Un pārsieniet!

– Marles nav!
– Nav? Kā var nebūt?
– Profesors, marles ritulis būs palicis iekšā!

– Va velns! Nu, nekas! Tas pacientam būs pat izdevīgi. Iedomājieties, viņš aizies ciemos un viņu pacienās ar šņabi. Pacients dzers, dzers, bet nereihs, jo šņabis būs iesūcies marlē. Aizgājis mājās, paspaidīs vēderu un – skaties! – dullums klāt! Apkaužams cilvēks. Nākošo pacientu, bet žigli! Tāā, šitāā, šņiks, šņaks... Bet kuņģim nekādas vainas! Ko tas nozīmē?

– Profesors, viņam taču vajadzēja mandeles izgriezt, bet jūs vēderu uzšķērdāt!

– Liela lieta! Šujiet vēderu ciet, es tikmēr griežīšu mandeles. Kārtībā... Aizvāciet pacientu! Tā, uzpīpsim... Kur etvija?

– Būs palikusi... Tur, vēderā...

– Tas jau ir nopietnāk! Etvija bija sudraba, turklāt masīva. Tādas baltu naudu maksā!

– Tad etvija ir pagalam, viņš neatdos!

– Draņķis ne pacients! Tā var izputēt, postā nonākt... Nākošo! Griežam! Tāā, šitāā, šņiks, šņaks... Kārtībā. Šujiet ciet! Asistents, uzkliežiet, lai nes nākošo! Ko tas nozīmē? Nav asistenta... Būs iešūts vēderā. Ir nu gan dieniņa!

ERIKS OŠS

Par mīlestību

Mīlestība ir kā masalas; mums visiem tā jāizslimo.

Džeroms K. Džeroms

Es esmu mīlējis visādas meitenes. Un domāju to darīt arī turpmāk.

Princis Čārlzs

Mīlestība ir daudz patīkamāka, ja jūs neesat precējusies.

Marija Kallasa

Laiks, kas nav pavadīts mīlestībā, ir izšķiests.

Tasso

Fotomodelis.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Visa Rīga tavā kabatā !!!

Pavisam oficiāla informācija un gluži neoficiālas tenkas. Vakarīgas noskaņas un rīta možums vissvaigākajās ziņās. Ikdienišķi svētki un ikdiens. Pilsēta no labās un kreisās puses. Piedzīvojumi bēniņos, pagrabos, komunālo dzīvokļu virtuvēs, salonos un buduāros.

Tā ir vakara avīze "Rīgas Balss"—
galvaspilsētas avīze ikvienam Latvijā,

kas vēlas zināt to, kas
notiek Rīgā un arī citur.

Parakstīšanās cena (ietverot piegādi):

mēnesim-1,10 Ls

3- mēnešiem- 3,30 Ls

pusgadam- 6,60 Ls

gadam- 13,20 Ls.

Paredzētas atlaides pensionāriem:

mēnesim- 89 santīmi

3- mēnešiem- 2,67 Ls

pusgadam- 5,34 Ls

gadam- 10,48 Ls.

Tas tik būs joks!

Pasaules anekdošu sakopojums septiņos sējumos, gan krievu valodā, taču visnotaļ kvalitatīvs un profesionāls, labi noformēts un, galvenais – smieklīgs.

Tikai no 1. decembra līdz 1. janvārim "Preses Apvienības" kioskos varēs parakstīties uz unikālo izdevumu sēriju "Pasaules anekdotes antoloģija", ko veidojuši J. Ņikuļins, E. Rjazanovs, M. Žvaņeckis, M. Zadornovs, G. Govoruhins un citi krievu humora grandi.

Parakstīšanās cena – Ls 6 (par diviem pēdējiem sējumiem).

1. sējumu saņemsiet 1994. gada maijā, visus pārējos – līdz 1995. gada jūnijam.

Katrā grāmatā būs aptuveni 400 lpp. un ziņas par **Čapajevu, čukču, Sāru, armēni, Brežņevu** un citiem nacionālajiem varoņiem.

Tas ir ko vērts!